

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 28 gusht 2020
Nr. ref.:RK 1615/20

AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI
në

rastin nr. KI122/19

Parashtrues

F.M.

Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme të Kosovës, PML.nr.49/2019 të 7 marsit 2019 lidhur me Aktgjykimin e Gjykatës së Apelit të Kosovës PA1.nr.358/2018 të 19 nëntorit 2018 dhe Aktgjykimin e Gjykatës Themelore në Prishtinë P.nr.927/14, të 15 janarit 2018

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Arta Rama-Hajrizi, kryetare
Bajram Ljatifi, zëvendëskryetar
Bekim Sejdiu, gjyqtar
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, gjyqtare
Gresa Caka-Nimani, gjyqtare
Safet Hoxha, gjyqtar
Radomir Laban, gjyqtar
Remzije Istrefi-Peci, gjyqtare dhe
Nexhmi Rexhepi, gjyqtar

Parashtruesi kërkesës

1. Kërkesa është parashtruar nga F.M., (në tekstin e mëtejme: parashtruesi i kërkesës), i cili përfaqësohet nga Flutra Hoxha, avokate në Prishtinë.

Vendimi i kontestuar

2. Parashtruesi i kërkesës konteston kushtetutshmërinë e Aktgjykimit PML. nr. 49/2019, të 7 marsit 2019 të Gjykatës Supreme të Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata Supreme), në lidhje me Aktgjykimin PA1. nr. 358/2018 e 19 nëntorit 2018 të Gjykatës së Apelit të Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata e Apelit) dhe Aktgjykimin P.nr.927/14, e 15 janarit 2018 të Gjykatës Themelore në Prishtinë (në tekstin e mëtejme: Gjykata Themelore).
3. Parashtruesi i kërkesës Aktgjykimin e Gjykatës Supreme, PML.nr.49/2019, të 7 marsit 2019 e ka pranuar më 30 mars 2019.

Objekti i çështjes

4. Objekt i çështjes është vlerësimi i kushtetutshmërisë së vendimeve të kontestuara, për të cilat pretendohet se parashtruesit të kërkesës i janë shkelur të drejtat dhe liritë e tij themelore të garantuara me nenin 24 [Barazia para Ligjit] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Kushtetuta) në lidhje me nenin 14 (Ndalimi i diskriminimit) të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejme: KEDNJ) dhe nenin 7 të Deklaratës Universale për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejme: DUDNJ), nenin 29 [E Drejta e Lirisë dhe Sigurisë] të Kushtetutës në lidhje me nenin 5 (E drejta për liri dhe siguri) të KEDNJ-së, nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt) të KEDNJ-së, si dhe nenet 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejtat e Njeriut] dhe 54 [Mbrojtja Gjyqësore e të Drejtave] të Kushtetutës.

Baza juridike

5. Kërkesa bazohet në paragrafin 7, të nenit 113 [Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, në nenet 22 [Procedimi i kërkesës] dhe 47 [Kërkesa individuale] të Ligjit për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës, nr. 03/L-121 (në tekstin e mëtejme: Ligji) dhe rregullin 32 [Parashtrimi i kërkesave dhe përgjigjeve] të Rregullores së punës së Gjykatës Kushtetuese (në tekstin e mëtejme: Rregullorja e punës).

Procedura në Gjykatën Kushtetuese

6. Më 24 korrik 2019, parashtruesi i kërkesës e dorëzoi kërkesën në Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata).
7. Më 31 korrik 2019, Kryetarja e Gjykatës caktoi gjyqtaren Selvete Gërxhaliu-Krasniqi gjyqtare raportuese dhe Kolegjin shqyrtues, të përbërë nga gjyqtarët: Radomir Laban (kryesues), Remzije Istrefi-Peci dhe Nexhmi Rexhepi (anëtarë).
8. Më 19 gusht 2019, Gjykata e njoftoi parashtruesin e kërkesës për regjistrimin e kërkesës dhe kërkoi nga ai të dorëzojë fletëkthesën, e cila dëshmon se kur e ka pranuar vendimin e kontestuar të Gjykatës Supreme. Një kopje të kërkesës, të njëjtën ditë, Gjykata ia dërgoi edhe Gjykatës Supreme të Kosovës.

9. Më 30 gusht 2019, parashtruesi i kërkesës ia dorëzoi Gjykatës fletëkthesën, e cila dëshmon se ai vendimin e kontestuar e ka pranuar më 30 mars 2019.
10. Më 24 janar 2020, Gjykata i kërkoi parashtruesit të kërkesës dorëzimin e dokumenteve shtesë, respektivisht kopjen e Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit, kopjen e ankesës, të dorëzuar në Gjykatën e Apelit, si dhe kopjen e kërkesës për mbrojtje të ligjshmërisë.
11. Më 3 shkurt 2020, parashtruesi i kërkesës i dorëzoi në Gjykatë dokumentet e kërkuara.
12. Më 12 shkurt 2020, Gjykata i kërkoi parashtruesit të kërkesës informatë lidhur me statusin e kërkesës së tij për rishikim të procedurës penale.
13. Më 26 shkurt 2020, parashtruesi i kërkesës e dorëzoi në Gjykatë informatën e kërkuar dhe dokumentet përkatëse përkitazi me kërkesën e tij për rishikimin e procedurës penale.
14. Më 9 korrik 2020, Kolegji shqyrtues shqyrtoi raportin e Gjyqtarës raportuese dhe njëzëri i rekomandoi Gjykatës papranueshmërinë e kërkesës. Të njëjtën ditë, Gjykata në përbërje të plotë shqyrtoi dhe vendosi për moszbulimin e identitetit të parashtruesit të kërkesës.

Përmbledhja e fakteve

15. Më 13 shkurt 2012, ish-Prokuroria Publike e Qarkut, përmes Aktakuzës PP. nr. 510/05/2011 e akuzoi parashtruesin e kërkesës për kryerjen e dy veprave penale, përkatësisht (i) "*Ndërprerje e palejuar e shtatzanisë në tentativë*" nga neni 152 paragrafi 2, lidhur me nenin 20 të Kodit të Përkohshëm Penal të Kosovës (në tekstin e mëtejme: KPK) ; dhe (ii) "*Lëndim i lehtë trupor*" nga neni 153 paragrafi 1 lidhur me nënparagrafin 1 të KPK-së. Sipas shkresave të lëndës, në këtë rast, parashtruesi i kërkesës akuzohej që këtë vepër penale e kishte kryer ndaj personit X, me të cilën për një kohë të caktuar kishte qenë në lidhje.
16. Në shqyrtimin kryesor pranë Gjykatës Themelore, parashtruesi i kërkesës ishte mbrojtur në heshtje. Megjithatë, mbrojtësi i parashtruesit të kërkesës gjatë seancës së shqyrtimit kryesor kishte kërkuar që të merrej aktgjykim lirues me arsyetimin se për veprën penale "*Lëndim i lehtë trupor*" ishte arritur parashkrimi absolut ndërsa përkitazi me veprën tjetër penale "*Ndërprerje e palejuar e shtatzanisë në tentativë*" në bazë të sqarimit plotësues të ekspertizës mjeko- ligjore nuk ishte vërtetuar se parashtruesi i kërkesës e kishte kryer këtë vepër penale. Në bazë të shkresave të lëndës, mbrojtësi i parashtruesit të kërkesës kishte paraqitur kundërshtimin lidhur me dëshminë e personit X, e cila në procedurë kishte cilësinë e palës së dëmtuar si dhe provat tjera të administruara nga kjo Gjykatë.
17. Më 15 janar 2018, Gjykata Themelore përmes Aktgjykimit P.nr.927/14:
 - (i) parashtruesin e kërkesës e shpalli fajtor për kryerjen e veprës penale "*Ndërprerje e palejuar e shtatzanisë në tentativë*" nga neni 152 paragrafi 2,

lidhur me nenin 20 të KPK-së, duke e dënuar me burg në kohëzgjatje prej një (1) viti; (ii) refuzoi aktakuzën lidhur me veprën penale “Lëndim i lehtë trupor” nga neni 153 paragrafi 1 lidhur me nën-paragrafin 1 të KPK-së për shkak të parashkrimit absolut të ndjekjes penale: dhe (iii) personin X, në cilësinë e palës së dëmtuar e udhëzoi në kontest civil.

18. Gjykata Themelore konstatoi se parashtruesi i kërkesës “*me qellim të ndërprerjes së shtatzënisë, e ka keqtrajtuar fizikisht të dëmtuarën [person X] me të cilën ka qenë në lidhje dashurie ashtu që duart i'a ka lidhur me pranga, këmbët me rrip, ndërsa gojën ia ka mbyllur me shami, e me pas e ka goditur me grushte ne pjese te ndryshme te trupit duke përfshi edhe pjesën fundore të shpinës, me qellim të ndërprerjes së shtatzënisë e cila ka qenë e padëshiruar për të, e pa pëlqimin e të dëmtuarës të cilën fillimisht dhe përmes telefonit e kishte kërcënuar me qellim që e dëmtuara të abortoj fëmijun, mirëpo kjo ndërprerje ka mbetur në tentativë*”. Si përfundim, Gjykata Themelore konstatoi se parashtruesi i kërkesës me qëllim të ndërprerjes së shtatzënisë, dhe si pasojë e dhunës fizike të ushtruar ndaj të dëmtuarës X kishte kryer veprën penale ndërprerje e shtatzënisë e cila kishte mbetur në tentativë.
19. Gjykata Themelore, gjatë shqyrtimit dhe vlerësimit të rastit kishte administruar provat si në vijim: (i) dëshminë e të dëmtuarës (personi X); (ii) raportin e Qendrës Emergjente me nr. 20158, të 6 korrikut 2011; (iii) Raportin nga QKUK, Klinika e Gjinekologjisë, të 6 korrikut 2011 (iv) raportin mbi ekzaminimin fizik, të 6 korrikut 2011 i përgatitur nga eksperti mjeko-ligjor A.G.; (v) raportin me nr. PP-510/5/2011, të 23 dhjetorit 2011, i përgatitur nga eksperti mjeko-ligjor A.G; (vi) foto-dokumentacionin; (vii) fotodokumentacionin konfidencial, të bërë gjatë kontrollit mjeko-ligjor, të 6 korrikut 2011; dhe (viii) sms-ët nga raporti i Post Telekomit të Kosovës (në tekstin e mëtejme: PTK), i 8 gushtit 2011.
20. Në një datë të pasaktësuar, parashtruesi i kërkesës parashtrroi ankesë kundër Aktgjykimit P.nr.927/14, të 15 janarit 2018, të Gjykatës Themelore në Gjykatën e Apelit, duke pretenduar shkelje esenciale të dispozitave të procedurës penale, vërtetim jo të plotë dhe të gabuar të gjendjes faktike, si dhe shkelje të ligjit penal.
21. Parashtruesi i kërkesës në ankesën e tij, në lidhje me (i) pretendimin për shkelje esenciale të dispozitave të procedurës penale kishte specifikuar se dispozitivi i Aktgjykimit të Gjykatës Themelore ishte i pakuptueshëm dhe kundërthënës me arsyetimin e dhënë nga kjo Gjykatë. Parashtruesi i kërkesës, specifikisht pretendoi se aktgjykimi i Gjykatës Themelore është bazuar vetëm në dëshminë e të dëmtuarës X, e cila është në kundërshtim me mbrojtjen e parashtruesit të kërkesës, dhe me provat materiale të institucioneve mjekësore dhe atyre mjeko-ligjore, përfshirë edhe raportin e sms-ve të PTK-së. Ndërsa në lidhje me (ii) pretendimet për vërtetim jo të plotë dhe të gabuar të gjendjes faktike dhe shkelje të ligjit penal, parashtruesi theksoi se nuk e ka kryer veprën penale për të cilën është shpallur fajtor. Parashtruesi i kërkesës, në vijim kishte insistuar se Gjykata Themelore i ka administruar provat në mënyrë të njëanshme dhe subjektive, dhe rrjedhimisht kjo Gjykatë ka shkelur edhe ligjin penal.

22. Më 19 nëntor 2018, Gjykata e Apelit me Aktgjykimin PA1. nr. 358/2018 refuzoi si të pabazuar ankesën e parashtruesit të kërkesës dhe vërtetoi Aktgjykimin e Gjykatës Themelore, P. nr. 927/14, të 15 janarit 2018.
23. Fillimisht, Gjykata e Apelit vërtetoi se aktgjykimi i kundërshtuar nuk përmban shkelje esenciale të dispozitave penale, me arsyetimin se aktgjykimi është i qartë, përmban arsyetim bindës në lidhje me faktet vendimtare, në veçanti në lidhje me vërtetimin e ekzistimit të veprës penale. Gjykata e Apelit, më tej konstatoi se aktgjykimi i kundërshtuar arsyetimin dhe vlerësimin e tij e mbështeti në dëshminë e palës së dëmtuar, ekspertizën e mjekësisë ligjore, si dhe prova dhe dëshmi të tjera, të administruara nga Gjykata Themelore, të cilat kjo e fundit i ka listuar në aktgjykimin e saj.
24. Së dyti, në lidhje me pretendimin e parashtruesit të kërkesës për vërtetim të gabuar të gjendjes faktike dhe shkelje të ligjit penal, Gjykata e Apelit vërtetoi se pretendimet e tij janë të pabazuara. Në lidhje me vërtetimin e gjendjes faktike, Gjykata e Apelit arsyetoi se: *"Nga të gjitha këto prova të administruara dhe drejt të vlerësuara nga gjykata e shkallës së parë por edhe nga dëshmia e dëshmitares nuk vihet në dyshim kryerja e veprës penale nga [parashtruesi i kërkesës], meqë [parashtruesi i kërkesës] natën kritike ka përdorë dhunë por edhe kanosje ndaj të dëmtuarës me pretendim të ndërprerjes së shtatzanisë, andaj pretendimet ankimore të mbrojtësit se gjendja faktike në këtë çështje penale nuk është vërtetuar drejt nuk qëndron"*.
25. Së treti, në lidhje me pretendimin për shkelje të ligjit penal, Gjykata e Apelit duke vërtetuar faktin që parashtruesi i kërkesës është shpallur fajtor për veprën penale *"Ndërprerja e palejuar e shtatzanisë"* në tentativë, vlerësoi se Gjykata Themelore drejtë ka zbatuar ligjin penal. Për me tepër, në lidhje me pretendimin specifik të parashtruesit se këtë vepër penale mund ta kryejnë vetëm personat e autorizuar, respektivisht mjekët specialistë apo mamitë, Gjykata e Apelit vërtetoi se *"[...] sipas dispozitave ligjore në fuqi pos punëtorëve shëndetësor kryes i veprës penale mund të jete çdo person tjetër i cili tenton të bëjë ndërprerjen e shtatzanisë pa pëlqimin e gruas"*.
26. Në fund, në lidhje me vendimin për dënim, Gjykata e Apelit konstatoi se me dënimin e shqiptuar ndaj parashtruesit të kërkesës nga Gjykata Themelore për kryerjen e veprës penale, për të cilën në bazë të dispozitave të KPK-së është paraparë dënimi nga një (1) deri në tetë (8) vjet burgim, do të arrihet qëllimi i ndëshkimit, i paraparë me nenin 41 të KPK-së.
27. Në një datë të pasaktësuar, parashtruesi i kërkesës parashtrroi kërkesë për mbrojtje të ligjshmërisë kundër Aktgjykimit P. nr. 927/14 të Gjykatës Themelore dhe Aktgjykimit PA1. nr. 358/2018 të Gjykatës së Apelit, duke pretenduar shkelje esenciale të dispozitave të procedurës penale dhe shkelje të ligjit penal me propozim që aktgjykimet e kundërshtuara të anulohen dhe çështja të kthehet në rigjykim.
28. Parashtruesi i kërkesës përkitazi me pretendimin për shkelje të dispozitave të procedurës penale, theksoi se aktgjykimet e kundërshtuara janë bazuar në dëshminë e palës së dëmtuar, e cila dëshmi është në kundërshtim me provat materiale. Në vijim, parashtruesi i kërkesës specifikon se në aktgjykimin e

Gjykatës Themelore nuk është cekur mbrojtja e parashtruesit të kërkesës, e paraqitur në Prokurori më 7 shtator 2011, dhe po ashtu nuk është cekur fakti se parashtruesi në seancën e shqyrtimit kryesor pranë Gjykatës Themelore është mbrojtur në heshtje. Parashtruesi i kërkesës, po ashtu pretendoi se Gjykata e Apelit nuk i ka dhënë rëndësi mbrojtjes së parashtruesit të kërkesës dhe raportit të ekspertit mjeko-ligjor.

29. Ndërsa, në lidhje me pretendimin për shkelje të ligjit penal, parashtruesi i kërkesës theksoi se Gjykata Themelore ka shpallur fajtor për veprën *“Ndërprerja e pa lejuar e shtatzanisë në tentativë”* nga neni 152, paragrafin 2 lidhur me nenin 20 të KPK-së, edhe pse me këtë dispozitë sipas tij sanksionohen veprimet e personave të cilët janë të autorizuar për ndërprerjen e shtatzanisë, përkatësisht mjekët apo mamitë.
30. Më 15 shkurt 2019, Prokurori i Shtetit përmes parashtrueses KLMP. II. nr. 36/2019, i propozoi Gjykatës Supreme që kërkesa për mbrojtje të ligjshmërisë, e parashtruar nga parashtruesi i kërkesës të refuzohet si e pabazuar.
31. Më 7 mars 2019, Gjykata Supreme përmes Aktgjykimit PML.nr.49/2019 refuzoi kërkesën për mbrojtje të ligjshmërisë, të parashtruar nga parashtruesi i kërkesës si të pabazuar.
32. Gjykata Supreme, në lidhje me pretendimin e parashtruesit të kërkesës për shkelje të dispozitave të procedurës penale arsyetoi se *“[...] Aktgjykimi i shkallës së parë nuk është bazuar vetëm në deklaratën e të dëmtuarës [X], por edhe në provat tjera që ishin në shqyrtim gjyqësor[...]. Në arsyetim janë vlerësuar të gjitha provat e administruara dhe nuk qëndron fakti se të dy aktgjykimet janë të bazuara në vetëm një dëshmi-deklaratën e të dëmtuarës.”* Sipas Gjykatës Supreme, Gjykata Themelore kishte marrë për bazë edhe provat e tjera, përkatësisht raportet e institucioneve përkatëse të specializuara mjekësore dhe ekspertizës mjeko-ligjore, përfshirë edhe provat materiale të komunikimit elektronik, ku dëshmohej se shtatzënia e të dëmtuarës ishte e padëshiruar. Në vijim, Gjykata Supreme po ashtu arsyetoi se Gjykata Themelore nuk e kishte marrë parasysh mbrojtjen e tij në Prokurori për arsye se Gjykata Themelore në pajtim me nenin 346, paragrafin 1 të Kodit të Procedurës Penale të Kosovës (në tekstin e mëtejshëm: KPPK) kishte respektuar të drejtën e mbrojtjes së parashtruesit në heshtje gjatë shqyrtimeve gjyqësore të kësaj Gjykate.
33. Ndërsa, përkitazi me pretendimet e parashtruesit të kërkesës lidhur me shkeljen e ligjit penal, përkatësisht nenit 152 [Ndërprerja e palejuar e Shtatzanisë], paragrafi 2 lidhur me nenin 20 [Tentativa] të KPK-së, Gjykata Supreme arsyetoi: *“[...] nuk janë të vetmit mjekët dhe mamitë personat të cilët mund ta kryejnë këtë vepër penale ashtu siç pretendohet në kërkesë, por këtë vepër penale mund ta kryej kushdo, e në rastin konkret [parashtruesi i kërkesës], ka tentuar ta ndërprejë shtatzaninë e padëshiruar për të, e pa pëlqimin e të dëmtuarës[...]. Kjo vërtetohet nga lëndimet e shkaktuara [...] të shkaktuara nga goditjet e furishme me mjet të fortë [mbrojtës] [...]”.*
34. Në bazë të shkresave të lëndës, rezulton se parashtruesi i kërkesës, në momentin e dorëzimit të kërkesës ishte duke e vuajtur dënimin me burg, të shqiptuar me

Aktgjykimin e Gjykatës Themelore në një qendër korrektuese në Republikën e Kosovës.

35. Për më tepër, në bazë të parashtrësive të dorëzuara nga parashtruesi i kërkesës rezulton që më 9 gusht 2019, ky i fundit kishte parashtruar kërkesë për rishikimin e procedurës penale në Gjykatën Themelore në Prishtinë. Përmes njoftimit të parashtruesit më 26 shkurt 2020, dhe dorëzimin e kopjes së Aktvendimit KP. Nr. 1472/2019, të 20 shtatorit 2019, Gjykata Themelore në Prishtinë kërkesën e parashtruesit për rishikim të procedurës penale e kishte refuzuar si të pabazuar.

Pretendimet e parashtruesit të kërkesës

36. Parashtruesi i kërkesës pretendon se me Aktgjykimin e Gjykatës Supreme, në lidhje me Aktgjykimin e Gjykatës së Apelit, PA1. nr. 358/2018, të 19 nëntorit 2018 dhe me Aktgjykimin e Gjykatës Themelore në Prishtinë, P.nr.927/14, të 15 janarit 2018, i janë shkelur të drejtat dhe liritë e tij të garantuara me nenin 24 [Barazia para Ligjit] të Kushtetutës në lidhje me nenin 14 (Ndalimi i diskriminimit) të KEDNJ-së dhe nenin 7 të DUDNJ-së, nenin 29 [E Drejta e Lirisë dhe Sigurisë] të Kushtetutës në lidhje me nenin 5 (E drejta për liri dhe siguri) të KEDNJ-së, nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt) të KEDNJ-së, si dhe me nenet 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejtat e Njeriut] dhe 54 [Mbrojtja Gjyqësore e të Drejtave] të Kushtetutës.
37. Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës, përveç Aktgjykimit të fundit të Gjykatës Supreme, në mënyrë specifike konteston edhe Aktgjykimet e Gjykatës Themelore dhe asaj të Apelit.
38. Parashtruesi i kërkesës në thelb pretendon se nuk është zhvilluar në mënyrë të drejtë administrimi i provave penale në rastin e parashtruesit të kërkesës. Së dyti, parashtruesi i kërkesës thekson se në procedurë para Gjykatës Themelore parashtruesi është mbrojtur në heshtje.
39. Përkitazi me pretendimin për administrimin e provave, parashtruesi i kërkesës thekson se çështja e *“marrj[es] [s]e provave në mënyrë të ligjshëm përbën një aspekt të rëndësishëm të respektimit të së drejtës për një proces të rregullt ligjor, parashikuar nga Kushtetuta dhe nga neni 6 i KEDNJ-së”*. Në lidhje me këtë, parashtruesi i kërkesës i referohet praktikës gjyqësore të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejme: GJEDNJ), përkatësisht rasteve *Bykov kundër Rusisë*, kërkesa nr. 4378/02, Aktgjykim i 10 marsit 2009, dhe *Van Mechelen dhe të tjerët kundër Holandës*, kërkesat nr.21363/93, 21364/93, 21427/93, dhe 22056/93, Aktgjykim i 23 prillit 1997.
40. Në lidhje me këtë pretendim, parashtruesi i kërkesës *“[...] kërkon nga Gjykata të vlerësojë ligjshmërinë e veprimeve procedurale lidhur me provat penale, marrjen, administrimin, verifikimin dhe çmuarja e tyre, mjetet e kerkimit të provave dhe në tërësi procesi i të provuarit, janë parashikuar me dispozitat e Kodit Penal të Kosovës, të cilat burojnë dhe në tërësi procesi i të provuarit, janë parashikuar nga dispozita e Kodit Penal të Kosovës, të cilat burojnë dhe janë në përputhje të plotë me Kushtetutën, Konventën Evropiane për të Drejtat e Njeriut dhe aktet tjera ndërkombëtare”*.

41. Përkitazi me pretendimin për mbrojtjen në heshtje, parashtruesi i kërkesës “[...] vlerësimi i gjykatës për heshtjen e pandehurit gjatë mbrojtjes (edhe pse avokati kishte mohuar kryerjen e veprës penale vazhdimisht) duhet të bëhet me të njëjtën shkallë besueshmërie dhe pa asnjë paragjykim, por duke u bazuar në elementet që rezultojnë nga provat që disponohen”.
42. Parashtruesi i kërkesës pretendon se Gjykata e Apelit nuk i ka marrë në konsideratë provat shfajësuese të paraqitura nga parashtruesi i kërkesës. Parashtruesi i kërkesës, specifikon se “Gjykata e Apelit, gjatë vendosjes në lidhje me ankesën e të mbrojtësit të pandehurit, nuk e pa të udhës që të hynte në më shumë detaje lidhur me vërtetimin e gjendjes faktike, ajo nuk ka marrë si fakt shumë të rëndësishëm provat shfajësuese të pandehurit gjatë zhvillimit të procedurës penale. [...]”.
43. Parashtruesi i kërkesës, fillimisht thekson se: “Duke filluar nga procedura në shkallën e parë e deri në Aktgjykimin e shkallës së tretë- Gjykatës Supreme [parashtruesit të kërkesës] i janë shkelur të drejtat për një proces të rregullt gjyqësor [...]”. Në lidhje me këtë, parashtruesi i kërkesës pretendon se “parimi i procesit të rregullt përfshinë gjithashtu të drejtën që secilës palë t’i jepet mundësi e arsyeshme për të paraqitur rastin e saj, nën kushtet që nuk vendosin atë në një pozitë të pafavorshëm vis-a-vis një pale tjetër”.
44. Në vijim, parashtruesi i kërkesës, pretendon se: “Gjykata Supreme duke vepruar si gjykatë e shkallës së tretë nuk ka dhënë arsye të qarta juridiko kushtetuese lidhur me faktet relevante për dhënien e një vendimi të ligjshëm, por shumë shkurtimisht ka vlerësuar si të pabazuara vendimet ankimore të parashtruesit të kësaj kërkesë”.
45. Parashtruesi i kërkesës po ashtu specifikon se: “Gjykata Supreme ka vendosur njëjtë si Gjykata e Apelit, duke mos përfillë shkeljet e pretenduara të procedurës penale dhe nuk ka përfillë shkeljet të cilat kanë ndikuar në ligjshmërinë e vendimit gjyqësor. Bazuar në qëllimin e kërkesës për mbrojtje të ligjshmërisë, si mjet juridik i parashtruar nga mbrojtja e kërkuarit, gjykata Supreme ka qenë e obliguar të mënjanojë shkeljet ligjore nga vendimi i plotfuqishëm mbi dënimin e kërkuarit. Pasi që të kishte vërtetuar shkeljet procedurale në procedurën e zhvilluar gjyqësore, gjykata Supreme ka mundur të anulojë vendimin për dënimin dhe të urdhërojë mbajtjen e shqyrtimit gjyqësor të ri (neni 439 i Kodit të Procedurës Penale të Kosovës)”.
46. Në fund, parashtruesi i kërkesës rithekson se gjatë procedurës penale para gjykatave të rregullta “Gjykata më shumë ka mbrojtur të dëmtuarën [personin x] dhe ky kujdes për ta mbrojtur atë në jetën publike është vërejtur edhe nga pikëpamja institucionale gjegjësisht me dënimin e [parashtruesit të kërkesës] dhe diskriminim gjinor që atij që nga fillimi ja ka bërë gjykata dhe prokuroria gjatë tërë procedurës”.
47. Parashtruesi i kërkesës thekson se “[...] e drejta për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, ashtu siç garantohet me Kushtetutën e Republikës së Kosovës-neni 31, pastaj me KEDNJ-neni 5 dhe 6, dhe neni 14”.

48. Sipas parashtruesit të kërkesës në rastin e tij, Gjykata Supreme ka shkelur barazinë e armëve në procedurë, sepse i ka mbi-peshuar argumentet e njëres palë. Lidhur me këtë parashtruesi i kërkesës nënvizon se pretendimi i tij kryesor ka të bëjë me “*provat për caktimin e fajësisë*” sidomos në procedurën paraprake dhe “*stërzgjatjen e procedurës prej 7 viteve- e një veprë të tillë*”.
49. Parashtruesi i kërkesës, duke pretenduar shkeljen e neneve të lartcekura të Kushtetutës, dhe KEDNJ-së sqaron se “*Janë shkelur nenet e pretenduar, për shkak të marrjes së një Aktgjykimi jo të drejtë nga Gjykata vendore, cenimin e të drejtave të parashtrimit të provave relevante, ndershmërisë së procedurës, se ndërhyrja e kësaj natyre nuk është proporcionale dhe e mjaftueshme që të sigurojë kërkuesin për garancitë procedurale që janë të domosdoshme në një shoqëri demokratike dhe respektimit të mbrojtjes të drejtave dhe lirive të njeriut, të garantuara me Kushtetutë dhe aktet ndërkombëtare*”.
50. Në fund, parashtruesi i kërkesës kërkon nga Gjykata që çështjen e tij ta trajtojë me urgjencë dhe kërkon që: (i) kërkesën ta deklarojë të pranueshme; (ii) të konstatojë shkeljen e të drejtave të parashtruesit të kërkesës të garantuara me nenet 24, 29, 31, 53 e 54 të Kushtetutës; nenin 5, 6, 14 të KEDNJ-së; dhe nenin 7 të DUDNJ-së.

Dispozitat relevante kushtetuese dhe ligjore

Kushtetuta e Republikës së Kosovës

Neni 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm]

1. Çdokujt i garantohet mbrojtje e barabartë e të drejtave në procedurë para gjykatave, organeve të tjera shtetërore dhe bartësve të kompetencave publike.
2. Çdokush gëzon të drejtën për shqyrtim publik të drejtë dhe të paanshëm lidhur me vendimet për të drejtat dhe obligimet ose për cilëndo akuzë penale që ngrihet kundër saj/tij brenda një afati të arsyeshëm, nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, e themeluar me ligj.
3. Gjykimi është publik, me përjashtim të rasteve kur gjykata, në rrethana të veçanta, konsideron se, në të mirë të drejtësisë, është i domosdoshëm përjashtimi i publikut, ose i përfaqësuesve të medieeve, sepse prania e tyre do të përbënte rrezik për rendin publik ose sigurinë kombëtare, interesat e të miturve, ose për mbrojtjen e jetës private të palëve në proces, në mënyrën e përcaktuar me ligj.
4. Çdokush i akuzuar për veprë penale ka të drejtë t'u bëjë pyetje dëshmitarëve dhe të kërkojë paraqitjen e detyrueshme të dëshmitarëve, të ekspertëve dhe të personave të tjerë, të cilët mund të sqarojnë faktet.
5. Çdokush i akuzuar për veprë penale, prezumohet të jetë i pafajshëm derisa të mos dëshmohet fajësia e tij/saj, në pajtim me ligjin.

Konventa Evropiane për të Drejtat e Njeriut

Neni 6 (E drejta për një proces të rregullt)

1. Çdo person ka të drejtë që çështja e tij të dëgjohet drejtësisht, publikisht dhe brenda një afati të arsyeshëm nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, e krijuar me ligj, e cila do të vendosë si për mosmarrëveshjet në lidhje me të drejtat dhe detyrimet e tij të natyrës civile, ashtu edhe për bazueshmërinë e çdo akuze penale në ngarkim të tij. Vendimi duhet të jepet publikisht, por prania në sallën e gjykatës mund t'i ndalohet shtypit dhe publikut gjatë tërë procesit ose gjatë një pjese të tij, në interes të moralit, të rendit publik ose sigurisë kombëtare në një shoqëri demokratike, kur kjo kërkohet nga interesat e të miturve ose mbrojtja e jetës private të palëve në proces ose në shkallën që çmohet tepër e nevojshme nga gjykata, kur në rrethana të veçanta publiciteti do të dëmtonte interesat e drejtësisë.

2. Çdo person i akuzuar për një vepër penale prezumohet i pafajshëm, derisa fajësia e tij të provohet ligjërisht.

3. Çdo i akuzuar për një vepër penale ka të drejtat minimale të mëposhtme:

a. të informohet brenda një afati sa më të shkurtër, në një gjuhë që ai e kupton dhe në mënyrë të hollësishme, për natyrën dhe për shkakun e akuzës që ngrihet ndaj tij;

b. t'i jepet koha dhe lehtësitë e përshtatshme për përgatitjen e mbrojtjes;

c. të mbrohet vetë ose të ndihmohet nga një mbrojtës i zgjedhur prej tij, ose në qoftë se ai nuk ka mjete të mjaftueshme për të shpërblyer mbrojtësin, t'i mundësohet ndihma ligjore falas kur këtë e kërkojnë interesat e drejtësisë;

d. të pyesë ose të kërkojë që të merren në pyetje dëshmitarët e akuzës dhe të ketë të drejtën e thirrjes dhe të pyetjes të dëshmitarëve në favor të tij, në kushte të njëjta me dëshmitarët e akuzës;

e. të ndihmohet falas nga një përkthyes në qoftë se nuk kupton ose nuk flet gjuhën e përdorur në gjyq.

Neni 14 (Ndalimi i diskriminimit)

Gëzimi i të drejtave dhe i lirive të përcaktuara në këtë Konventë duhet të sigurohet, pa asnjë dallim të bazuar në shkaqe të tilla si seksi, raca, ngjyra, gjuha, feja, mendimet politike ose çdo mendim tjetër, origjina kombëtare ose shoqërore, përkatësia në një minoritet kombëtar, pasuria, lindja ose çdo status tjetër.

Deklarata Universale për të Drejtat e Njeriut

Neni 7

Të gjithë janë të barabartë përpara ligjit dhe kanë të drejtë që, pa kurrfarë diskriminimi, të mbrohen njësoj nga ligji. Të gjithë kanë të drejtën për mbrojtje të barabartë kundër çdo diskriminimi që do të shkelte këtë Deklaratë, dhe kundër çdo nxitjeje për një diskriminim të tillë.

Kodi i Përkohshëm Penal i Kosovës (UNMIK/RREG/2003/25)

Neni 20
TENTATIVA

(1) Kushdo që me dashje ndërmerr veprime të drejtpërdrejta për kryerjen e veprës penale dhe vepra nuk është kryer ose elementet e veprës së qëllimshme penale nuk janë realizuar, ai konsiderohet se ka tentuar të kryejë vepër penale.

Neni 152
NDËRPRERJA E PALEJUAR E SHTATZËNËSISË

(1) Kushdo që në kundërshtim me dispozitat ligjore mbi ndërprerjen e shtatzënësisë dhe me pëlqimin e gruas shtatzënë ndërpret shtatzaninë, fillon ta kryejë ndërprerjen e shtatzanisë ose i ndihmon që ta ndërprejë shtatzaninë dënohet me burgim prej tre muaj deri në tre vjet.

(2) Kushdo që e ndërpreu ose fillon ta ndërprejë shtatzaninë pa pëlqimin e gruas shtatzënë dënohet me burgim prej një deri në tetë vjet.

(3) Nëse vepra penale nga paragrafi 1 ose 2 të këtij neni rezulton në lëndim të rëndë trupor, me dëmtim të rëndë të shëndetit ose me vdekje të gruas shtatzënë, kryerësi dënohet me burgim prej gjashtë muaj deri në pesë vjet për veprën penale nga paragrafi 1 ose më së paku tre vjet burgim për veprën penale nga paragrafi 2.

Kodi Nr. 04/L-123 i Procedurës Penale, i publikuar në Gazetën Zyrtare më 28 dhjetor 2012

Neni 9
Barazia e palëve

Nëse me këtë Kod nuk parashihet ndryshe, i pandehuri dhe prokurori i shtetit në procedurë penale kanë pozitë të barabartë. 2. I pandehuri ka të drejtë të deklarohet dhe atij duhet t'i lejohet deklarimi për të gjitha faktet dhe provat që e ngarkojnë dhe t'i paraqesë të gjitha faktet dhe provat që janë në favor të tij. Ai ka të drejtë që të kërkojë nga prokurori i shtetit të thërret dëshmitarë në emër të tij. Ai ka të drejtë t'i marrë në pyetje dëshmitarët kundër tij dhe të kërkojë praninë dhe marrjen në pyetje të dëshmitarëve në favor të tij, në kushte të njëjta që vlejnë për dëshmitarët kundër tij.

Neni 346
Marrja në pyetje e të akuzuarit

1. I akuzuari ka të drejtë që të mos deklarojë. Nëse ai zgjedh që të deklarojë, marrja e tij në pyetje zbatohet në pajtim me paragrafin 2. deri 4. të këtij neni.

2. Mbrojtësi kryesor merr në pyetje të pandehurin në pajtim me nenin 333 të këtij Kodi.

3. Prokurori i shtetit merr në pyetje të pandehurin në pajtim me nenin 334 të këtij Kodi.

4. Nëse ka të bashkëpandehur, ata mund të marrin në pyetje të pandehurin në pajtim me nenin 334 të këtij Kodi.

Pranueshmëria e kërkesës

51. Gjykata shqyrton nëse parashtruesi i kërkesës i ka përmbushur kriteret e pranueshmërisë, të përcaktuara me Kushtetutë dhe të specifikuara më tej me Ligj dhe të parapara me Rregullore të punës.

52. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet paragrafëve 1 dhe 7, të nenit 113 [Jurisdiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, që përcaktojnë:

1. *“Gjykata Kushtetuese vendos vetëm për rastet e ngritura para gjykatës në mënyrë ligjore nga pala e autorizuar.*

[...]

7. *Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj.”*

53. Gjykata gjithashtu shqyrton nëse parashtruesi i kërkesës i ka përmbushur kriteret e pranueshmërisë, siç përcaktohen me Ligj. Në lidhje me këtë, Gjykata i referohet nenit 47 [Kërkesa individuale], nenit 48 [Saktësimi i kërkesës] dhe 49 [Afatet] të Ligjit, të cilët përcaktojnë:

Neni 47 [Kërkesa individuale]

“1. Çdo individ ka të drejtë të kërkojë nga Gjykata Kushtetuese mbrojtje juridike në rast se pretendon se të drejtat dhe liritë e tija individuale të garantuara me Kushtetutë janë shkelur nga ndonjë autoritet publik.

2. Individit mund ta ngritë kërkesën në fjalë vetëm pasi që të ketë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj.”

Neni 48 [Saktësimi i kërkesës]

“Parashtruesi i kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësoj saktësisht secilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestoj.”

Neni 49 [Afatet]

“Kërkesa parashtrohet brenda afatit prej 4 (katër) muajsh. Afati fillon të ecë nga dita kur parashtruesit i është dorëzuar vendimi gjyqësor...”

54. Për sa i përket përmbushjes së këtyre kërkesave, Gjykata konstaton se parashtruesi i kërkesës është palë e autorizuar, i cili konteston një akt të një autoriteti publik përkatësisht Aktgjykimin Pml.nr.49/2019, të 7 marsit 2019 të Gjykatës Supreme pasi i ka shteruar të gjitha mjetet juridike, në lidhje me Aktgjykimin e Gjykatës së Apelit, PA1.nr.358/2018, të 19 nëntorit 2018 dhe Aktgjykimin e Gjykatës Themelore, P.nr.927/14, të 15 janarit 2018. Gjykata vëren, se parashtruesi pas nxjerrjes së Aktgjykimit të kontestuar të Gjykatës Supreme kishte parashtruar kërkesë për rishikimin e procedurës penale në Gjykatën Themelore në Prishtinë, e cila kërkesë me Aktvendimin, KP. Nr. 1472/2019, e 20 shtatorit 2019 ishte refuzuar si e pabazuar. Rrjedhimisht, Gjykata konstaton se vendimi i fundit dhe i kontestuar në rastin e parashtruesit të kërkesës është Aktgjykimi i Gjykatës Supreme, Pml.nr.49/2019, i 7 marsit 2019.
55. Në vijim, Gjykata po ashtu vëren se parashtruesi i kërkesës e ka dorëzuar kërkesën e tij në afatin kohor prej 4 (katër) muajsh, siç parashihet me nenin 49 të Ligjit.
56. Në këtë rast, Gjykata do të shqyrtojë gjithashtu nëse parashtruesi i kërkesës i ka përmbushur kriteret e tjera të pranueshmërisë të përcaktuara me rregullin 39 (2) të Rregullores, që përcakton:

“(2) Gjykata mund ta konsiderojë kërkesën të papranueshme, nëse kërkesa është qartazi e pabazuar, sepse parashtruesi nuk dëshmon dhe mbështetë në mënyrë të mjaftueshme pretendimin e tij.”

57. Gjykata, fillimisht rikujton se parashtruesi i kërkesës pretendon se me Aktgjykimin e kontestuar të Gjykatës Supreme, në lidhje me Aktgjykimin e Gjykatës së Apelit, PA1.nr.358/2018, të 19 nëntorit 2018 dhe me Aktgjykimin e Gjykatës Themelore P.nr.927/14, të 15 janarit 2018, i janë shkelur të drejtat dhe liritë e tij të garantuara me nenin 24 [Barazia para Ligjit] të Kushtetutës në lidhje me nenin 14 (Ndalimi i diskriminimit) dhe me nenin 7 të DUDNJ-së, nenin 29 [E Drejta e Lirisë dhe Sigurisë] të Kushtetutës në lidhje me nenin 5 (E drejta për liri dhe siguri) të KEDNJ-së, nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt) të KEDNJ-së, si dhe me nenet 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejtat e Njeriut] dhe 54 [Mbrojtja Gjyqësore e të Drejtave] të Kushtetutës.
58. Gjykata, megjithatë vëren se pretendimet thelbësore të parashtruesit të kërkesës, të ngritura në kërkesën e tij i referohen të drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, si dhe barazisë para ligjit dhe ndalimit të diskriminimit të garantuar me nenin 24 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 14 të KEDNJ-së dhe nenin 7 të DUDNJ-së respektivisht.
59. Në adresimin e pretendimeve të parashtruesit të kërkesës, që ndërlidhen me pretendimin e tij përkitazi me të drejtën për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, si dhe pretendimin e tij të dytë se është diskriminuar gjatë procedurës penale Gjykata do të aplikojë praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, mbi bazën e së cilës, Gjykata, bazuar në nenin 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejtat e Njeriut]

të Kushtetutës, është e detyruar të interpretojë të drejtat dhe liritë themelore të garantuar me Kushtetutë.

I. Përkitazi me pretendimet për shkelje të nenit 31 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ

60. Në lidhje me pretendimin e parashtruesit të kërkesës për shkelje të të drejtës së tij për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, Gjykata vëren se pretendimet e parashtruesit të kërkesës i referohen: (i) administrimit të provave nga gjykata dhe parimit të barazisë së armëve; (ii) mbrojtjes në heshtje; dhe (iii) arsytimit të vendimit gjyqësor nga ana e Gjykatës Supreme.

(i) Për sa i përket parimit të barazisë së armëve dhe administrimit të provave nga gjykatat e rregullta dhe barazisë së armëve

61. Në lidhje me këtë, Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës pretendon se në Gjykatën Themelore nuk është zhvilluar në mënyrë të drejtë administrimi i provave penale në rastin e parashtruesit të kërkesës. Për më tepër, parashtruesi i kërkesës pretendon se edhe Gjykata e Apelit nuk i ka marrë në konsideratë provat shfajësuese të paraqitura nga parashtruesi i kërkesës.

62. Në këtë aspekt, parashtruesi i kërkesës *“[...] kërkon nga Gjykata të vlerësojë ligjshmërinë e veprimeve procedurale lidhur me provat penale, marrjen, administrimin, verifikimin dhe çmuarja e tyre, mjetet e kërimit të provave dhe në tërësi procesi i të provuarit, janë parashikuar me dispozitat e Kodit Penal të Kosovës, të cilat burojnë dhe në tërësi procesi i të provuarit, janë parashikuar nga dispozita e Kodit Penal të Kosovës, të cilat burojnë dhe janë në përputhje të plotë me Kushtetutën, Konventën Evropiane për të Drejtat e Njeriut dhe aktet tjera ndërkombëtare.”*

63. Gjykata, në vijim rikujton se në kontekst të pretendimit të tij përkitazi me administrimin e provave, parashtruesi i kërkesës po ashtu thekson se gjykatat e rregullta kanë shkelur parimin e barazisë së armëve për arsye se sipas tij gjykatat e rregullta në vazhdimësi *“i kanë mbi-peshuar argumentet e njëjës palë”*, duke nënvizuar se pretendimi i tij kryesor ka të bëjë me *“provat për caktimin e fajësisë”* sidomos në procedurën paraprake dhe *“stërzgjatjen e procedurës prej 7 viteve- e një veprë të tillë”*. Në këtë aspekt, respektivisht përkitazi me çështjen e stërzgjatjes, parashtruesi i kërkesës përveç përmendjes së këtij pretendimi në kërkesë dhe në kontekst të shkeljes së parimit të barazisë së armëve, këtë nuk e elaboron dhe arsyeton më tej në kërkesë. Për më tepër, Gjykata vëren se ky pretendim nuk është ngritur apo përmendur në mënyrë specifike edhe në parashtrësat e tij para gjykatave të shkallëve më të ulëta.

64. Megjithatë Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës vetëm specifikon se në procedurat e zhvilluara para gjykatave të rregullta atij i është shkelur e drejta për një proces të rregullt gjyqësor, që sipas tij *“parimi i procesit të rregullt përfshinë gjithashtu të drejtën që secilës palë t'i jepet mundësi e arsyeshme për të paraqitur rastin e saj, nën kushtet që nuk vendosin atë në një pozitë të pafavorshëm vis-a-vis një pale tjetër”*.

65. Në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së dhe asaj të Gjykatës është theksuar se parimi i “barazisë së armëve”, kërkon “ekuilibër të drejtë midis palëve” ku secilës palë i duhet dhënë mundësia e arsyeshme të paraqesë rastin e tij/saj nën kushtet që nuk do të vendosnin atë në disavantazh substancial *vis-a-vis* palës kundërshtare (shih rastet e GJEDNJ-së *Yvon kundër Francës*, kërkesa nr. 44962/98, Aktgjykim i 24 korrikut 2003, paragrafi 31 dhe *Dombo Beheer B.V. kundër Holandës*, kërkesa nr. 14448/88, Aktgjykimi i 27 tetorit 1993, paragrafi 33 shih dhe referencat tjera në këtë Aktgjykim, *Öcalan kundër Turqisë* [DHM], paragrafi 140, shih rastet e Gjykatës, KI52/12, parashtrues *Adije Iliri*, Aktgjykim i 5 korrikut 2013, KI103/10, parashtrues *Shaban Mustafa*, Aktgjykim i 20 marsit 2012, paragrafi 40).
66. Ndërsa në vijim, dhe në kontekst të pretendimit specifik përkitazi me administrimin e provave nga gjykatat, Gjykata fillimisht i referohet praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së, e cila në parim ka theksuar se “Ndonëse neni 6 e garanton të drejtën për një proces të rregullt, ai megjithatë nuk përcakton rregulla për pranueshmërinë e provave si të tillë, një fushë kjo që u përket për këtë arsye në radhë të parë të drejtës së brendshme dhe juridiksioneve kombëtare” (shih rastin GJEDNJ-së *Schenk kundër Zvicrës*, kërkesa nr. 10862/84, Aktgjykim, 12 korrikut 1988 paragrafët 45-46).
67. Megjithatë, GJEDNJ ka nënvizuar se aspekti që duhet shqyrtuar në këso raste është nëse procedura, duke përfshirë edhe mënyrën se si janë mbledhur provat, ka qenë e rregullt në tërësinë e saj (shih rastet e GJEDNJ-së *Khan kundër Mbretërisë së Bashkuar*, kërkesa nr. 35394/97, Aktgjykim i 12 majit 2000, paragrafi 34; *P.G. e J.H. kundër Mbretërisë së Bashkuar*, kërkesa nr. 44787/98, Aktgjykim, i 25 shtatorit 2001, paragrafi 76; dhe *Allan kundër Mbretërisë së Bashkuar*, kërkesa nr. 48539/99, Aktgjykim, i 5 nëntorit 2002, paragrafi 42).
68. Rrjedhimisht, nëse procedura ishte e drejtë në tërësi, duhet pasur parasysh nëse janë respektuar të drejtat e mbrojtjes. Në lidhje me këtë, Gjykata do të vlerësojë nëse parashtruesi i kërkesës kishte mundësi ta kontestoj ligjshmërinë e provave dhe të kundërshtoj përdorimin e tyre (shih, Aktgjykimin e GJEDNJ-se, *Szilagyi kundër Rumanisë*, kërkesa nr. 30164/04, të 17dhjetorit 2013; shih po ashtu rastin e Gjykatës KI34/18, parashtrues *Albert Berisha*, Aktvendim për papranueshmëri, i 23 majit 2018, paragrafi 63).
69. Më saktësisht, GJEDNJ ka nënvizuar se kur prova është shumë e qëndrueshme dhe nuk vihet fare në dyshim, nevoja për prova të tjera në mbështetje të saj bëhet më e vogël (shih rastet *Bykov kundër Rusisë* [DhM], kërkesa nr. 4378/02, Aktgjykim i 10 marsit 2009, paragrafi 89, dhe referencat tjera të përmendura aty; *Jalloh kundër Gjermanisë*, kërkesa nr. 54810/00 [DhM], Aktgjykim i 11 korrikut 2006, paragrafi 96). Rrjedhimisht, GJEDNJ ka theksuar se i kushton gjithashtu rëndësi pikës nëse prova në fjalë ka qenë apo jo përcaktuese për rezultatin e procesit penal (shih rastin *Gäfgen kundër Gjermanisë* [DhM], kërkesa nr. 22978/05, Aktgjykim i 1 qershorit 2010, paragrafi 164).
70. Duke u bazuar në atë si më sipër dhe duke iu referuar procedurave të zhvilluara para gjykatave të rregullta, në veçanti në lidhje me administrimin e provave nga këto gjykata, Gjykata fillimisht i referohet Aktgjykimit të Gjykatës Themelore, e cila vendimin e saj për shpallje fajtor të parashtruesit të kërkesës e kishte

mbështetur në dëshminë e personit X në cilësinë e të dëmtuarës në procedurë penale, raportet mjekësore, të lëshuara nga institucione të ndryshme të shëndetësisë, raportet mjeko-ligjore, foto-dokumentacione, të realizuara gjatë ekzaminimit nga ekspertët mjekësorë dhe ata mjeko-ligjorë, dhe komunikimin përmes sms-vë nga raporti i PTK-së.

71. Gjykata, në bazë të parashtrësive të dorëzuara nga parashtruesi i kërkesës vëren se atij në Gjykatën Themelore, përmes përfaqësuesit të tij ligjor i ishte dhënë mundësia e kundërshtimit të provave. Në këtë kontekst, në Aktgjykimin e saj, Gjykata Themelore në lidhje me kundërshtimin e parashtruesit të kërkesës për administrimin e provave të lartcekura kishte theksuar se *“Gjykata nuk mundi ta pranoj qëndrimin e mbrojtësit të të akuzuarit [...] se i akuzuari nuk e ka kryer veprën penale Ndërprerje e palejuar e shtatzanisë në tentativë nga neni 152 par. 2, lidhur me nenin 20 të KPK-së, pasi që nuk ka prova që e vërtetojnë këtë, por e vlerësoi këtë mbrojtje si të pabazuar dhe të drejtuar në ikje të përgjegjësisë penale, pasi që kjo mbrojtje ishte në kundërshtim me dëshminë e dëshmitares – të dëmtuarës [personi X] dhe provat tjera materiale si: raporti i Qendrës Emergjente me nr. 20158, i dt. 06.07.2011, Raporti i QKUK-së Klinika e Gjinekologjisë, i dt. 06.07.2014, raporti mbi Ekzaminin Fizik, i dt. 06.07.2011, i përgatitur nga eksperti mjeko-ligjor Dr. A. G. , foto – dokumentacioni dhe foto-dokumentacioni konfidencial i bërë gjatë kontrollit mjeko-ligjor dt. 06.07.2011, si dhe nga sms dhe raporti i PTK-së i dt. 08.09.2011, të cilat ishin në përputhje me njëra tjetrën”*.
72. Si përfundim, pas elaborimit të secilit kundërshtim të parashtruesit të kërkesës ndaj provës së administruar nga Gjykata Themelore, kjo e fundit konstatoi se gjykata, sipas vlerësimit të saj ka autoritet që të mund të pranojë dhe të marrë parasysh çdo provë, dhe të vlerësojë rëndësinë e secilës provë për marrjen parasysh gjatë zhvillimit të procedurës penale. Gjykata Themelore, në vazhdim theksoi se gjykata gjatë administrimit të provave *“Në mënyrë të veçantë vlerëson saktësinë e provave, arsyen e miratimit të tyre si dhe arsyet në të cilat është bazuar me rastin e zgjedhjes së kësaj çështje penalo-juridike në rastin e vërtetimit të veprave penale dhe përgjegjësinë penale të akuzuarve”*.
73. Si përfundim, Gjykata Themelore përkitazi me provat materiale të administruara gjatë zhvillimit të procedurës penale konkludoi se *“Deklaratën e të dëmtuarës – dëshmitares të theksuar si ma lartë dhe provat materiale gjykata i vlerësoi si bindëse, reale dhe objektive ashtu që iu fali besimin duke u mbështetur në to aktgjykimin në këtë çështje penale, ndërsa mbrojtja materialo-juridike ashtu edhe formalo-juridike në rastin konkret kishte për qëllim justifikimin e veprimeve inkriminuese të të akuzuarit për t’iu shmangur përgjegjësisë penale.”*
74. Në vijim, Gjykata po ashtu i referohet edhe Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit, përmes së cilit ishte konstatuar se aktgjykimi i kundërshtuar i Gjykatës Themelore arsyetimin dhe vlerësimin e mbështeti në dëshminë e palës së dëmtuar, ekspertizën e mjekësisë ligjore dhe provave dhe dëshmitave të tjera, të administruara nga Gjykata Themelore, të cilat i ka listuar në aktgjykimin e saj. Gjykata e Apelit, përfundoi se Gjykata Themelore ka shqyrtuar mbrojtjen e parashtruesit të kërkesës, duke dhënë arsyetim përkatës se përse nuk ia ka falur besimin mbrojtjes së parashtruesit të kërkesës në këtë rast.

75. Në fund, Gjykata Supreme duke iu referuar pretendimit specifik përkitazi me administrimin e provave nga Gjykata Themelore dhe ajo e Apelit, të cilin parashtruesi i kërkesës e kishte ngritur edhe në kërkesën e tij për mbrojtje të ligjshmërisë konstatoi se: *"[...] Aktgjykimi i shkallës së parë nuk është bazuar vetëm në deklaratën e të dëmtuarës [X], por edhe në provat tjera që ishin në shqyrtim gjyqësor[...]. Në arsyetim janë vlerësuar të gjitha provat e administruara dhe nuk qëndron fakti se të dy aktgjykimet janë të bazuara në vetëm një dëshmi-deklaratën e të dëmtuarës"*.
76. Në rastin konkret, Gjykata Supreme kishte vërtetuar se Gjykata Themelore kishte marrë për bazë edhe provat e tjera, përkatësisht raportet e institucioneve përkatëse të specializuara mjekësore dhe ekspertizës mjeko-ligjore, përfshirë edhe provat materiale të komunikimit elektronik, në bazë të të cilave ka mbështetur qëndrimin juridik të gjykatave më të ulëta.
77. Në dritën e parimeve të përgjithshme të GJEDNJ-së, të elaboruara më lartë dhe arsyetimin e gjykatave të rregullta, Gjykata fillimisht vëren se në rastin e parashtruesit të kërkesës gjykatat e rregullta kanë nxjerrë vendimet e tyre në përputhje me standardet e kërkuara për gjykim të drejtë dhe të paanshëm dhe vendimmarrjen e tyre nuk e kanë bazuar vetëm në një provë por në një mori provash, të cilat që të gjitha Gjykata Themelore i kishte listuar në Aktgjykimin e saj.
78. Së dyti, Gjykata po ashtu vëren, se procedura penale ndaj parashtruesit të kërkesës kishte qenë e rregullt në tërësinë e saj, pasi që gjykatat kishin respektuar të drejtën e mbrojtjes. Në lidhje me këtë, Gjykata vëren se parashtruesit të kërkesës në procedurë para gjykatave të rregullta përmes përfaqësuesit të tij ligjor i është dhënë mundësia e kundërshtimit të provave, përkatësisht për ta kundërshtuar dëshminë e të dëmtuarës dhe provat materiale, të cilat ishin paraqitur gjatë zhvillimit të procedurës penale.
79. Së treti, Gjykata po ashtu vëren se gjykatat e rregullta, përkatësisht Gjykata Themelore dhe ajo e Apelit respektivisht kishin arsyetuar në mënyrë konkrete dhe të mjaftueshme se pse ato nuk i kanë falur besimin mbrojtjes së parashtruesit të kërkesës.
80. Dhe së fundi, Gjykata po ashtu vëren se Gjykata Themelore përmes Aktgjykimit të saj kishte dhënë arsyetimin konkret, rrjedhimisht duke konkluduar se të gjitha provat e administruara nga kjo gjykatë, dhe të listuara në Aktgjykimin e saj kishin qenë përcaktuese për shpalljen fajtor të parashtruesit të kërkesës për kryerjen e veprës penale, për të cilën rrjedhimisht edhe ishte dënuar.
81. Prandaj, bazuar në arsyetimin si më sipër, Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës nuk ka arritur të dëshmojë se në rastin e tij gjykatat e rregullta nuk kanë administruar provat në pajtim me parimet e vendosura përmes praktikës së GJEDNJ-së, të cilat janë të mishëruara edhe në dispozitat përkatëse të procedurës penale.
82. Në vijim, Gjykata konsideron se parashtruesi i kërkesës, përveç përmendjes së pretendimit për shkelje të parimit të barazisë së armëve në procedurë, të cilin e

ngritë në kontekst të administrimit të provave, nuk ka ofruar argumente shtesë dhe dëshmuar bazueshmërinë e këtij pretendimi në kërkesën e tij.

83. Gjykata në këtë aspekt thekson se pakënaqësia e parashtruesit të kërkesës me rezultatin e procedurës nga gjykatat e rregullta nuk mund vetvetiu të ngrëjë pretendim të argumentueshëm për shkeljen e të drejtave dhe lirive themelore të garantuara me Kushtetutë (shih, rastin e GJEDNJ-së *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat kundër Hungarisë*, Aktgjykim, i 26 korrikut 2005, paragrafi 21).
84. Prandaj, Gjykata konsideron se parashtruesi i kërkesës nuk ka mbështetur pretendimin e tij për shkelje të gjykimit të drejtë dhe të paanshëm, si rezultat i mos administrimit të duhur të provave nga gjykatat e rregullta dhe po ashtu nuk ka ofruar arsyetim dhe argumente në lidhje me bazueshmërinë e pretendimit të tij për shkelje të parimit të barazisë së armëve në procedurë, dhe rrjedhimisht pretendimet e tij janë të pabazuara në baza kushtetuese.

(ii) *Për sa i përket të drejtës për tu mbrojtur në heshtje*

85. Gjykata rikujton se parashtruesi në kërkesën e tij thekson se gjatë procedurës së zhvilluar para gjykatave të rregullta, përkatësisht para Gjykatës Themelore është mbrojtur në heshtje.
86. Në këtë aspekt, parashtruesi i kërkesës thekson se “[...] vlerësimi i gjykatës për heshtjen e pandehurit gjatë mbrojtjes (edhe pse avokati kishte mohuar kryerjen e veprës penale vazhdimisht) duhet të bëhet me të njëjtën shkallë besueshmërie dhe pa asnjë paragjykim, por duke u bazuar në elementet që rezultojnë nga provat që disponohen.” Në kontekst të këtij pohimi, Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës çështjen e mbrojtjes në heshtje përpiqet që deri në një masë ta ndërlihdë edhe me parimin e prezumimit të pafajësisë, të cilin megjithatë nuk vazhdon ta elaborojë dhe saktësojë më tej në kërkesën e tij.
87. Fillimisht dhe në lidhje me pretendimin e parashtruesit të kërkesës përkitazi me të drejtën e tij për tu mbrojtur në heshtje dhe në kontekst të zhvillimit të procedurës penale para gjykatave, Gjykata i referohet nenit 346 të KPPK-së, i cili përcakton se: “1. I akuzuari ka të drejtë që të mos deklarojë. Nëse ai zgjedh që të deklarojë, marrja e tij në pyetje zbatohet në pajtim me paragrafin 2. deri 4. të këtij neni”.
88. Gjykata në vijim, gjithashtu rikujton se e drejta për një gjykim të drejtë, siç garantohet me nenin 31 të Kushtetutës dhe nenin 6 të KEDNJ-së, siguron disa garanci minimale për çdo person të akuzuar për një vepër penale, e cila përfshin të drejtën për tu mbrojtur në heshtje dhe të drejtën e lirisë nga vetëfajësimi, sipas praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së (shih rastet e GJEDNJ-se, *Saunders kundër Mbretërisë së Bashkuar*, kërkesa nr. 19187/91, paragrafët 68 dhe 69, te 17 dhjetorit 1996, si dhe *John Murray kundër Mbretërisë së Bashkuar*, kërkesa nr. 18731/91, i 8 shkurtit 1996 paragrafi 45, shih po ashtu rastin e lartcekur të Gjykatës, KI34/18, parashtrues *Albert Berisha*, paragrafi 59).
89. Në rastin e parashtruesit të kërkesës, për sa i përket mbrojtjes së tij në heshtje në procedurë para gjykatave të rregullta, Gjykata bazuar në parashtruesat e dorëzuara

me kërkesë vëren se Gjykata Themelore e kishte respektuar të drejtën e parashtruesit për tu mbrojtur në heshtje.

90. Në këtë drejtim, duke u bazuar edhe në Aktgjykimin e kontestuar të Gjykatës Supreme, kjo e fundit po ashtu kishte vërtetuar se Gjykata Themelore në pajtim me nenin 346 të KPPK-së kishte respektuar të drejtën e mbrojtjes së parashtruesit për tu mbrojtur në heshtje gjatë shqyrtimeve gjyqësore të kësaj gjykate.
91. Për më tepër, gjatë zhvillimit të procedurës penale para gjykatave të rregullta, parashtruesi i kërkesës gjatë gjithë kohës kishte mundësinë e përfaqësimit të tij ligjor përmes avokatit. Në këtë aspekt, Gjykata, duke u bazuar në Aktgjykimin e Gjykatës Themelore ri-përsërit se mbrojtësi i parashtruesit të kërkesës në shqyrtimet e kësaj gjykate kishte pasur mundësinë e kundërshtimit të dëshmisë së personit X dhe provave materiale, të paraqitura para saj.
92. Gjykata vëren, se bazuar në procedurat e ndjekura para gjykatave të rregullta dhe arsyetimet e dhëna nga këto të fundit, nuk mund të konkludohet se gjatë mbrojtjes së tij në heshtje gjykatat e rregullta kanë paragjykuar fajësinë apo trajtuar parashtruesin e kërkesës si të ishte fajtor para se këto të fundit të vendosnin në lidhje me fajësinë e tij.
93. Rrjedhimisht, Gjykata konsideron se pretendimet e ngritura nga parashtruesi i kërkesës përkitazi me të drejtën e tij për tu mbrojtur në heshtje janë të pabazuara në baza kushtetuese.

(iii) *Për sa i përket të drejtës në vendim të arsyetuar të vendimit gjyqësor*

94. Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës pretendon se Gjykata Supreme përmes Aktgjykimit të saj ka vlerësuar shkurtimisht pretendimet e tij në kërkesën për mbrojtje të ligjshmërisë, duke mos ofruar arsyetim të hollësishëm lidhur me faktet relevante.
95. Parashtruesi i kërkesës, në mënyrë specifike, pretendoi se *“Gjykata Supreme ka vendosur njëjtë si Gjykata e Apelit, duke mos përfillë shkeljet e pretenduara të procedurës penale dhe nuk ka përfillë shkeljet të cilat kanë ndikuar në ligjshmërinë e vendimit gjyqësor. Bazuar në qëllimin e kërkesës për mbrojtje të ligjshmërisë, si mjet juridik i parashtruar nga mbrojtja e kërkuesit, gjykata Supreme ka qenë e obliguar të mënjanojë shkeljet ligjore nga vendimi i plotfuqishëm mbi dënimin e kërkuesit. [...]”*.
96. Në dritën e këtij pretendimi të parashtruesit të kërkesës, Gjykata fillimisht rikujton se Gjykata e Apelit e kishte refuzuar ankesën e tij të parashtruar kundër Aktgjykimit të Gjykatës Themelore dhe më pas Gjykata Supreme e kishte refuzuar edhe kërkesën e tij për mbrojtje të ligjshmërisë, të parashtruar kundër Aktgjyqimeve të Gjykatës Themelore dhe asaj të Apelit. Në këtë kontekst, Gjykata vëren se Gjykata Supreme dhe ajo e Apelit gjatë vendimmarrjes kanë përmbushur detyrimet e tyre kushtetuese dhe ligjore për të ofruar një arsyetim të mjaftueshëm ligjor ashtu siç kërkohet me nenin 31 të Kushtetutës dhe nenin 6 të KEDNJ.

97. Në këtë aspekt, Gjykata Supreme përmes Aktgjykimit të saj kishte konkluduar se “[...] pasi shqyrtoi pretendimet nga kërkesa si dhe duke u bazuar në shkresat e çështjes gjeti se as një nga pretendimet nuk është i bazuar. Kjo nga fakti se aktgjykimi i gjykatës së shkallës së parë nuk është bazuar vetëm në deklaratën e të dëmtuarës [...], por edhe në provat tjera të cilat janë shqyrtuar në shqyrtim gjyqësor e për të cilat janë dhënë arsye të mjaftueshme ligjore në aktgjykim. Gjykata po ashtu gjen se dispozitivet e aktgjykimeve janë të qarta dhe në të përfshihen të gjitha arsyetimet ligjore për faktet vendimtare mbi bazën e të cilave është marr vendimi meritor, e te cilat arsye i merr si të ligjshme dhe të drejta edhe kjo gjykatë”.
98. Rrjedhimisht, Gjykata Supreme ka arritur në këtë përfundim pasi që ka shqyrtuar arsyetimin e dhënë nga Gjykata Themelore, kur parashtruesin e kërkesës e shpalli fajtor për veprën e kryer penale, ankesën e tij të parashtruar në Gjykatë të Apelit dhe kërkesën e tij për mbrojtje të ligjshmërisë, të parashtruar në Gjykatën Supreme.
99. Në këtë drejtim, Gjykata rikujton se në refuzimin e një ankese, apo siç është rasti konkret, në refuzimin e një kërkesë për mbrojtje të ligjshmërisë, Gjykata Supreme, në parim, thjesht mund të miratojë arsyet për nxjerrjen e vendimit të gjykatave më të ulëta, në këtë rast Gjykatës së Apelit dhe Gjykatës Themelore (shih rastet e GJEDNJ-së, *García Ruiz kundër Spanjës*, cituar më lart, paragrafi 26; *Helle kundër Finlandës*, kërkesa nr. 20772/92, Aktgjykimi i 19 dhjetorit 1997, paragrafët 59-60).
100. Në këtë kontekst, Gjykata po ashtu rikujton se në rastet kur një gjykatë e shkallës së tretë, si në rastin e parashtruesit të kërkesës Gjykata Supreme, e cila vërteton vendimet e marra nga gjykatat më të ulëta – obligimi i saj për të arsyetuar vendimmarrjen dallon nga rastet kur një gjykatë ndryshon vendimmarrjen e gjykatave më të ulëta. Në rastin konkret, Gjykata Supreme nuk ka ndryshuar vendimin e Gjykatës së Apelit e as atë të Gjykatës Themelore – me të cilën parashtruesi i kërkesës është shpallur fajtor por vetëm ka vërtetuar ligjshmërinë e tyre, duke qenë se, sipas Gjykatës Supreme, nuk kishte shkelje esenciale të procedurës penale dhe ligjit penal (shih rastin e Gjykatës KI194/18, parashtrues *Kadri Muriqi dhe Zenun Muriqi*, Aktvendim për papranueshmëri i 5 shkurtit 2020, paragrafi 106).
101. Në këtë aspekt, Gjykata konsideron se, ndonëse Gjykata Supreme mund të mos jetë përgjigjur në secilën pikë të mundshme të ngritur nga parashtruesi i kërkesës në kërkesën e tij për mbrojtje të ligjshmërisë, ajo i ka adresuar argumentet thelbësore të parashtruesit të kërkesës për sa i përket zbatimit të së drejtës materiale dhe procedurale (shih, *mutatis mutandis*, rastet e GJEDNJ-së: *Van de Hurk kundër Holandës*, paragrafi 61; *Buzescu kundër Rumanisë*, cituar më lart, paragrafi 63; dhe *Pronina kundër Ukrainës*, kërkesa nr. 63566/00, Aktgjykim i 18 korrikut 2006, paragrafi 25, shih rastin e Gjykatës KI194/18, parashtrues *Kadri Muriqi dhe Zenun Muriqi*, Aktvendim për papranueshmëri, i 5 shkurtit 2020, paragrafi 107). Duke vepruar kështu, Gjykata rithekson se Gjykata Supreme e ka përmbushur detyrimin e saj kushtetues për të ofruar një vendim të arsyetuar gjyqësor, sipas kërkesave të nenit 31 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së dhe praktikës gjyqësore të GJEDNJ dhe të vet kësaj Gjykate.

102. Prandaj, bazuar në si më sipër, Gjykata konstaton që parashtruesi i kërkesës nuk ka dëshmuar dhe nuk ka mbështetur mjaftueshëm pretendimin e tij për mosarsyetim të vendimit gjyqësor, dhe rrjedhimisht është qartazi i pabazuar në baza kushtetuese.
103. Në fund, duke marrë parasysh të gjitha pretendimet e tij të lartcekura, të paraqitura në kërkesën e tij dhe që i referohen të drejtës në gjykim të drejtë dhe të paanshëm, të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së dhe faktet e paraqitura nga ai, Gjykata duke u bazuar në arsyetimin e mësipërm dhe parimet e vendosura nga kjo Gjykatë dhe praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së në raste të ngjashme, konstaton se kërkesa e tij në lidhje me pretendim është qartazi e pabazuar në baza kushtetuese.

II. Përkitazi me pretendimet për shkelje të nenit 24 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 14 të KEDNJ dhe nenin 7 të DUDNJ-së, si dhe nenin 29 të Kushtetutës

104. Parashtruesi i kërkesës pretendon se gjatë procedurës penale para gjykatave të rregullta *“Gjykata më shumë ka mbrojtur të dëmtuarën [personin x] dhe ky kujdes për ta mbrojtur atë në jetën publike është vërejtur edhe nga pikëpamja institucionale gjegjësisht me dënimin e [parashtruesit të kërkesës] dhe diskriminim gjinor që atij që nga fillimi ja ka bërë gjykata dhe prokuroria gjatë tërë procedurës”*.
105. Në lidhje me këtë, Gjykata po ashtu vëren se parashtruesi i kërkesës këtë pretendim e ndërlihtë edhe me çështjen e administrimit të provave nga gjykatat e rregullta dhe barazinë e armëve në procedurë. Në lidhje me çështjen e administrimit të provave, parashtruesi i kërkesës në vazhdimësi kishte pretenduar se gjykatat e rregullta aktgjykimet e tyre i kishin mbështetur kryesisht në dëshminë e personit X. Megjithatë në lidhje me këtë, Gjykata në elaborimin e pretendimit të tij dhe arsyetimin e gjykatave të rregullta, duke i zbatuar edhe parimet e GJEDNJ-së konstatoi se pretendimi i parashtruesit të kërkesës ishte qartazi i pabazuar, në baza kushtetuese. Ndërsa në lidhje me pretendimin për cenimin e parimit të barazisë së armëve, Gjykata rikujton se këtë pretendimin parashtruesi i kërkesës nuk e kishte mbështetur me arsyetime dhe dëshmi përkatëse.
106. Sa i përket pretendimit të parashtruesit të kërkesës për shkelje të barazisë para ligjit, Gjykata i referohet praktikës së saj gjyqësore dhe asaj të GJEDNJ-së, e cila vë në pah se vetëm dallimet në trajtim, të bazuara në një karakteristikë të identifikueshme, *ose status*, mund të paraqesin trajtim të pabarabartë brenda kuptimit të nenit 24 të Kushtetutës. Për më tepër, në mënyrë që një çështje të ngrihet në bazë të nenit 24, duhet të ketë një ndryshim në trajtimin e personave në situata analoge apo situata të ngjashme (shih, *mutatis mutandis*, rastin e Gjykatës Kushtetuese, KI157/18, parashtrues *Gjykata Supreme e Kosovës*, Aktgjykim i 13 marsit 2019, paragrafi 33, shih, po ashtu, rastet e GJEDNJ-së *Kjeldsen, Busk Madsen dhe Pedersen kundër Danimarkës*, kërkesat nr. 5095/71, 5920/72 dhe 5926/72, 7 dhjetor 1976, paragrafi 56; dhe *Carson dhe të tjerët kundër Mbretërisë së Bashkuar*, kërkesa nr. 42184/05, Aktgjykim i 16 mars 2010, paragrafi 61). Për më tepër që, jo çdo dallim në trajtim do të jetë diskriminues nëse i mungon justifikimi objektiv dhe i arsyeshëm; thënë ndryshe

nëse nuk ndjek një qëllim legjitim apo nëse i mungon marrëdhënia e arsyeshme ndërmjet mjeteve që përdoren dhe qëllimit që synohet të arrihet (shih rastin e GJEDNJ-së *Guberina kundër Kroacisë*, Aktgjykim i 22 marsit dhe referencat e tjera të përmendura aty).

107. Prandaj, Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës nuk ka mbështetur pretendimin e tij se si ishte diskriminuar në bazë gjinore për më tepër duke pasur parasysh faktin që parashtruesi i kërkesës dhe personi X në procedurën penale para gjykatave të rregullta nuk kanë qenë në situata të njëjta faktike, për arsye se në procedurën e zhvilluar penale njëri ishte në cilësinë e të dyshuarit dhe tjetri ishte në cilësinë e dëshmitares dhe të dëmtuares.
108. Rrjedhimisht, pretendimi i parashtruesit të kërkesës për shkelje të nenit 24 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 14 të KEDNJ-së dhe nenin 7 të DUDNJ-së është qartazi i pabazuar në baza kushtetuese.
109. Në fund, në lidhje me pretendimin e parashtruesit të kërkesës për shkelje të nenit 29 [E Drejta e Lirisë dhe Sigurisë] të Kushtetutës, në lidhje me nenin 5 (E drejta për liri dhe siguri) të KEDNJ-së, dhe nenit 54 [Mbrojtja Gjyqësore e të Drejtave] të Kushtetutës, Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës nuk ka paraqitur asnjë argument se si këto dispozita kushtetuese, në lidhje me dispozitat ekuivalente të KEDNJ-së, janë shkelur nga gjykatat e rregullta gjatë nxjerrjes së aktgjykimeve të tyre në procedurë penale. Parashtruesi i kërkesës i ka cekur këto nene të Kushtetutës dhe të KEDNJ-së pa ofruar arsyetim përkatës për mbështetjen e pretendimeve të tij.
110. Në këtë drejtim, Gjykata duke rikujtuar edhe praktikën e saj gjyqësore thekson që vetëm citimi neneve të Kushtetutës apo të KEDNJ-së nuk mund të konsiderohet si përmbushje e detyrimit që rrjedh nga neni 48 i Ligjit në lidhje me pikën (d) të paragrafit (1) të rregullit 39 të Rregullores së punës ku kërkohet nga parashtruesit e kërkesës të qartësojnë *“saktësisht dhe në mënyrë adekuate [...] pretendimet për shkelje të të drejtave apo dispozitave kushtetuese.”*
111. Në kontekst të pretendimit të tij për shkelje të nenit 29 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 5 të KEDNJ-së, parashtruesi i kërkesës nuk ka saktësuar dhe sqaruar se si zbatimi i këtij neni ka qenë i aplikueshëm në rastin e tij, përkatësisht në procedurën e zhvilluar penale para gjykatave të rregullta, aktgjykimet e të cilave i ka kontestuar në kërkesën e tij para Gjykatës.
112. Në këtë aspekt, dhe në linjë me praktikën gjyqësore të kësaj Gjykate, kjo e fundit, pretendimin e parashtruesve të kërkesës për shkelje të nenit 29 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 5 të KEDNJ-së, si dhe nenit 54 nuk do t'i trajtojë më tutje duke qenë se parashtruesi i kërkesës nuk ka qartësuar me saktësi dhe ofruar arsyetim përkatës përkitazi me bazueshmërinë e pretendimeve të tij për shkeljen e këtyre dispozitave (shih, në këtë aspekt, rastet KI02/18, parashtrues *Qeveria e Republikës së Kosovës [Ministria e Mjedisit dhe Planifikimit Hapësinor]*, paragrafët 40-41, Aktvendim për papranueshmëri i 20 qershorit 2019; dhe KI91/18, parashtrues *Njazi Gashi, Lirije Sadikaj, Nazife Hajdini-Ahmetaj dhe Adriana Rexhepi*, Aktvendim për papranueshmëri i 10 shtatorit 2019, paragrafët 52-54).

113. Rrjedhimisht, dhe bazuar në atë si më sipër, Gjykata konkludon se kërkesa e parashtruesit të kërkesës përkitazi me pretendimet e tij për shkelje të nenit 29 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 5 të KEDNJ-së, si dhe nenit 54 të Kushtetutës është e papranueshme sipas nenit 48 të Ligjit në lidhje me pikën (d) të paragrafit (1) të rregullit 39 të Rregullores së punës.

Përfundim

114. Për arsyet e paraqitura më lartë, Gjykata përfundon se bazuar në rregullin 39 (2) të Rregullores së punës, kërkesa e parashtruesit të kërkesës, përkitazi me pretendimet e tij për shkelje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, si dhe nenin 24 të Kushtetutës në lidhje me nenin 14 të KEDNJ-së dhe me nenin 7 të DUDNJ-së, është qartazi e pabazuar në baza kushtetuese.
115. Ndërsa, kërkesa e parashtruesit të kërkesës përkitazi me pretendimet e tij për shkelje të nenit 29 të Kushtetutës në lidhje me nenin 5 të KEDNJ-së, si dhe nenit 54 të Kushtetutës është e papranueshme sipas nenit 48 të Ligjit në lidhje me pikën (d) të paragrafit (1) të rregullit 39 të Rregullores së punës.

Moszbulimi i identitetit

116. Në fund, Gjykata fillimisht vë në pah se parashtruesi i kërkesës nuk ka parashtruar kërkesë për moszbulim të identitetit. Megjithatë, në rrethanat e rastit konkret Gjykata i referohet rregullit 32 [Parashtrimi i kërkesave dhe përgjigjeve] të Rregullores së punës, i cili përcakton që *“[...] Gjykata me shumicë votash autorizon mos-zbulimin e identitetit ose e jep atë pa një kërkesë nga një palë. Kur lejohet mos-zbulimi i identitetit nga Gjykata, pala duhet të identifikohet vetëm me iniciale ose me shkurtesa apo me një shkronjë të vetme”*.
117. Në këtë kontekst, Gjykata, duke u bazuar në shkresat e lëndës si dhe duke marrë për bazë ndjeshmërinë e rastit, vlerëson që me qëllim të mbrojtjes së identitetit të viktimës dhe të fëmijës së mitur moszbulimi i identitetit të parashtruesit të kërkesës konsiderohet të jetë i domosdoshëm. Rrjedhimisht, Gjykata, parashtruesit të kërkesës në këtë Aktvendim i është referuar me iniciale.

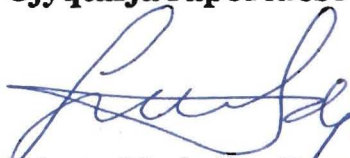
PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese, në pajtim me nenin 113.7 të Kushtetutës, me nenet 20, 47 dhe 48 të Ligjit dhe rregullat 32 (6), 39 (1) (d) dhe (2) dhe 39 (1) (b) të Rregullores së punës, më 9 korrik 2020, njëzëri:

VENDOS

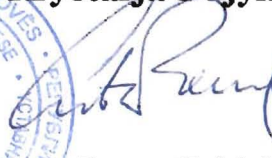
- I. TË DEKLAROJË kërkesën të papranueshme;
- II. TË MOS ZBULOJË identitetin e parashtruesit të kërkesës;
- III. T'UA KUMTOJË këtë Aktvendim palëve;
- IV. TË PUBLIKOJË këtë Aktvendim në Gazetën Zyrtare, në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit;
- V. Ky Aktvendim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtarja raportuese

Selvete Gërxhaliu - Krasniqi

Kryetarja e Gjykatës Kushtetuese

Arta Rama-Hajrizi